

Forfatter: Palladius, Peder

Titel: Peder Palladius' Danske Skrifter

Citation: Palladius, Peder: "Peder Palladius' Danske Skrifter", i Palladius, Peder: *Peder Palladius' Danske Skrifter*, udg. af Lis Jacobsen , H.H. Thiele, 1911-1926, s. 251. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-palladius03val-shoot-idm139651353380000.pdf> (tilgået 09. april 2024)

Anvendt udgave: Peder Palladius' Danske Skrifter

HEr følger nu den siste part effter/ aff denne Historie/ huad der skede den tid/ de vaare nedkomne aff Thabor Bierge/ oc delis denne part i thu stycker.

* Den ene/ er en forbiudelse/ huor met Christus forbiuder Apostlerne/ at || de skulde icke obenbare denne siun/ før end hand er opstanden fra de døde.

* Den anden part/ er en liudelse vnder samme forbiudelse/ at Apostlene tagde stille/ oc sagde ingen noget der aff/ i de dage.

* Oc settis oss her faar øyen tuende merckelige dygder/ som er en Aandelig høffuiskhed.

* Om den første part at tale/ siunes det at være vnderligt/ at effterdi denne forklarelse bleff io giort/ for vor Herris Iesu Christi Ære oc herlighed/ at vor Herre Christus alligeuel forbiuder sine Discipler at de skulle icke obenbare det faar nogen/ Saadant finder mand ocsaa hoss Matthæum. Der Christus/ effter at S: Peder haffde bekent hannem/ forbød sine Discipler/ at de skulde inted tale der om/ at hand vaar Christus. Oc i det ottende sagde hand til den Spedalske. See til/ at du siger det icke faar nogen/ Oc lige saa hoss Lu: i det ottende/ effter at hand haffde opreyst den Høffuismands daatter/ forbød hand de samme tre Discipler at de skulde ingen sige det/ 252 som vaar skeet/ oc i mange andre skeder findis det samme. Hui giorde hand det? Er der nogen lønlig sag til/ som Christus haffuer foruaret sig selff/ den ville wi icke randsage effter/ effterdi det er oss da wmueltigt at vide. Men de sager ville wi fremføre/ som oss ere obenbarede i den hellige Scrift.

* Christus vilde icke/ at saadant skulde obenbaris før end paa den beskickede tid om hans Æris obenbarelse/ det er/ før end hand haffde taald død paa Kaarssit. Denne sag setter || hand der hoss/ Matth: xvi. at hannem burde at stige op til Ierusalem/ oc der lide meget. Lucæ ix. staar det end klarere. Thi saa siger hand der. Fordi at Menniskens Søn bør at lide meget/ oc forskiudis aff de elste etc.

* Saa her i denne sted/ siger hand/ Saa lenge at Menniskens Søn staar op fra de døde.

* Der faar vilde icke Christus/ at saadant skulde obenbaris aldelis før end hans pinelsis tid vaar kommen/ enten der faar/ at hans pine oc død icke skulde forhindris/ som der staar screffuit i. Cor: ii. Der som de haffde kent hannem/ aldrig haffde de Kaarsfest Ærens Herre/ eller for andre sager/ som er/ at Christus for sin Høuiskhed vilde giffue || sin Fader al Ære Ioan: viii. leg ærer mig icke selff. Item leg ærer min Fader.

* Christi Lærdom oc vnderlige Gerninger/ vaare en indgong til Christi Ære oc herlighed. Der hoss ocsaa denne forklarelse/ som haffde ellers verit tilforgeffuis oc aldelis vden Fruct/ oc ingen mand trode det saa at vere/ haffde icke samme forklarelse bleffuen stadfest met Christi Opstandelse fra de døde. Der faare maatte mand bie effter hans opstandelsis tid/ i huilcken hand skulde ydermere forklaris ved helligørelsens Aand/ at vere Guds Søn Rom: i. Paa det/ at det som bleff her giort synlige paa bierget/ kunde bliffue troligt/ aff merckelige oc naffnkundige ting/ oc giøre saa mere fruct. Der faare bør først alle Guds ords Tienere/ oc siden alle andre Christi tro tienere/ at || lære her i denne sted/ icke aleniste den merckelige dygd/ som kaldis høffuiskhed eller maadelighed/ huor met huer skal icke holde andet aff sig selff/ end det som hannem 253 bør at holde aff sig/ Men ocsaa at skulle ville skiude fra sig al den ære/ som Gud Fader/ oc vor Herre Christo tilkommer/ oc det aff vor Herris Christi exempel oc efftersyn/ indtil saa lenge/ at wi faa huer sin ære som oss bør at haffue aff Gud i sin tid etc. Wi ere Guds børn/ men vor verdighed er icke end obenbaret/ dog skal hun obenbaris met vor Herre Christo/ vdi Guds børns obenbarelse Coloss: iii. i. Ioh: iii. Lader oss fordi bliffue saa lenge skiulte/ som Paulus siger/ at vort liif er skiult i Christo.

* Om den anden part at tale/ som er/ om Disciplernis lydelse/ oc Christi forbud/ giffuis til kiende deris || groffue vankundighed/ i det/ at de spurde huer andre at indbyrdis/ huad det skulde vere/ naar hand vaar opstanden fra de døde. Oc lærer mand mer at opstandelseh synis kiød oc blod at vere en wmulig ting/ indtil saa lenge det offueruindis met sandhed.

* Christus vilde at den obenbarelse oc forklarelse skulde ske besynderlige faar disse tre Aposteler/ at hand kunde bestyrcke dem imod den tilkommende forargelse/ som Kaarssit oc døden vilde føre met sig/ men hand kunde lidet vdrette der met. Thi der fristelsens tid kom da haffde Peder forglemt alting/ oc forson hannem/ oc sagde/ at hand kiende icke det menmiske/ Disligest ocsaa bleffue de andre forargelse i hannem/ dog bleff den obenbarelse fructsommelig oc gaffnlig effter opstandelsen/ at de kunde diss vissere griben fat paa troen/ om Christo || den leffuende Guds Søn/ oc om hans aandelige Rige rettelige at begribe oc forstaa. Der aff kommer det/ at Peder i sit andet sendinge breff/ der som hand stadfester sin bekiendelse/ at Iesus er Christus den leffuende Guds Søn/ drager denne sted frem oc denne forklarelse til vidnisbyrd. Oc Paulus til de Corinthier ii. Cap: iii. der som hand ligner den skulte Mosi Ansict/ met den oprechte Iesu Christi Ansict/ der skiuder hand ocsaa hen til denne forklarelse. Men om disse tho steder/ som Petrus oc Paulus scriffue/ ville wi nest Guds hielp tale mere i den neste predicken/ huilcken ieg forhaaber at skal bliffue den siste i denne Historie/ om vor Herris Christi forklarelse.

at tale. Denne dygd er en aandelig klaagskaff oc snildhed/ som Christus vaar her snild/ at hand icke strax vilde lade sin forklarelse obenbaris faar alle/ men aleniste faar disse tre Discipler etc. Thi mand skal icke altid/ oc i alle steder/ sige det oc det/ alligeuel det er end sandhed/ men mand skal giffue act paa den omstændelighed oc huor skrøbelige de ere/ som høre saadant/ om de kunde det oc begribe etc. Thi sandheds kiendelse haffuer sine trapper oc sin tid/ vden huilcke mand skal intet fremføre/ som icke kand fremførts met fruct/ Der faare skulle wi icke mene eller tencke/ at alle ting skulle sigis oc vdrobis/ som wi vide sande at vere/ alligeuel at de kunde vere nyttelige/ vden det kand ske i ret tid/ oc aff god aarsage/ at de kunde fremførts met nogen || fruct etc. Saa holt oc den hellige Paulus sig til/ at vere alting for alle/ saa at hand vddelede oc skiffté Guds ord effter som hand saa/ at huer haffde behoff for sin persone/ Oc disligest den Epistel til de Hebreer i det femte Ca: giør skilsmisse imellem melck oc anden mad/ Der faare bør den aandelige snildhed at vere hoss alle som skulle lære oc vnderuise andre/ vere sig obenbare i Kirken eller oc besynderlige i huer Mands huss.